

The New York Times-bestseller

MARY HIGGINS CLARK

EN ALAFAIR BURKE

DE MOORD OP ASSEPOESTER

'Mary Higgins Clark is geweldig!'
– Karin Slaughter

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mary Higgins Clark bij Xander Uitgevers

Tweelingzusje (2014)
Tranen om mijn zusje (2014)
Onder mijn huid (2014)

MARY HIGGINS CLARK

EN ALAFAIR BURKE

De moord op Assepoester

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Cinderella Murder*

Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Getty Images

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Mary Higgins Clark en Alafair Burke

Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 325 6 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BESTE LEZER,

Mijn uitgever had een geweldig idee. Ik zou samen met een medeschrijver de hoofdpersonen van *Onder mijn huid* moeten laten terugkeren in een boekenreeks. Alafair Burke, een suspenseauteur die ik al heel lang bewonder, en ik hebben samen *De moord op Assepoester* geschreven. In dit boek en andere die nog zullen volgen, gaat het om getuigen, vrienden en familieleden van onopgeloste moordzaken die jaren later bij elkaar worden gebracht in een televisiespecial, in de hoop aanwijzingen te vinden die bij het aanvankelijke onderzoek over het hoofd zijn gezien. Ik hoop dat u plezier zult beleven aan het verhaal.

Het was twee uur 's nachts. Precies op tijd, dacht Rosemary Dempsey treurig toen ze haar ogen opende en zich omdraaide. Telkens als ze een belangrijke dag voor de boeg had, werd ze midden in de nacht wakker en begon ze te malen over alles wat er mis kon gaan.

Dat had ze altijd al gehad, zelfs als kind. Nu nog, als vijfenvijftigjarige, al tweeëndertig jaar gelukkig getrouwd en met een mooie en getalenteerde negentienjarige dochter, piekerde ze doorlopend. Ze was een echte onheilsprofeet. ER ZAL IETS MISGAAN.

Nogmaals bedankt, mam, dacht Rosemary. Bedankt voor alle keren dat je je adem inhield, er heilig van overtuigd dat de verjaardagstaart die ik voor papa bakte zou mislukken. Maar de enige die ooit mislukte was mijn eerste, toen ik acht jaar oud was. Alle andere daarna waren perfect. Ik was zo trots op mezelf. Maar toen ik achttien was, op zijn verjaardag, vertelde jij dat je altijd een reservetaart voor hem bakte. Ik geloof niet dat ik me ooit eerder echt tegen je had verzet, maar toen was ik zo geschokt en kwaad dat ik mijn taart in de vuilnisbak smeed.

Jij begon te lachen en probeerde je te verontschuldigen. ‘Je hebt een heleboel talenten, Rosie, maar laten we eerlijk zijn: in de keuken ben je een kluns.’

En natuurlijk vond je nog andere manieren om me in te peperen wat voor kluns ik was, dacht Rosemary. ‘Rosie, als je je bed opmaakt, moet je er wel voor zorgen dat de spreij aan beide kanten gelijk ligt. Het kost maar één minuutje extra om het goed te doen. En Rosie, let een beetje op. Als je een tijdschrift hebt gelezen, gooi het dan niet gewoon terug op tafel bij de rest. Leg ze op een net stapeltje.’

En nu nog, ook al weet ik dat ik een feestje kan organiseren en taarten kan bakken, ben ik er steeds van overtuigd dat er iets mis zal gaan, dacht Rosemary.

Maar vandaag had ze echt reden om te piekeren. Het was Jacks zestigste verjaardag, en vanavond kwamen er zestig vrienden om het te vieren met cocktails en een warm buffet op de patio, geregeld door hun onfeilbare cateraar. Het weerbericht was perfect: zon en eenentwintig graden.

Het was 6 mei in Silicon Valley, dus alle bloemen stonden in bloei. Hun droomhuis, het derde sinds ze tweeëndertig jaar geleden naar San Mateo waren verhuisd, was gebouwd in de stijl van een Toscaanse villa. Elke keer als Rosemary thuiskwam, werd ze er weer opnieuw verliefd op.

Alles komt goed, verzekerde ze zichzelf ongeduldig. Zoals gewoonlijk zal ik een chocoladetaart voor Jack bakken, hij zal perfect zijn, onze vrienden zullen zich vermaken en iedereen zal zeggen dat ik wonderen verricht. ‘Jouw feestjes zijn altijd zo perfect, Rosie... Het eten was heerlijk... Het huis ziet er schitterend uit...’ enzovoort. Maar vanbinnen zal ik op zijn van de zenuwen, dacht ze somber; totaal óp van de zenuwen.

Voorzichtig, om haar man niet wakker te maken, schoof ze haar slanke lichaam naar hem toe tot haar schouder de zijne raakte. Jacks ademhaling was rustig, dus hij sliep zoals gewoon-

lijk ongestoord. En dat verdiende hij ook. Hij werkte zo hard.

Een methode die Rosemary vaak gebruikte om een piekeraanval af te wenden, was door zichzelf te herinneren aan alle goede dingen in haar leven. Zoals de dag dat ze Jack ontmoette, op de campus van Marquette University. Zij was net met haar studie begonnen, hij deed rechten. Het was liefde op het eerste gezicht. Ze waren getrouwd zodra zij ook afgestudeerd was. Jack was gefascineerd door nieuwe technologie en praatte altijd over robots, telecommunicatie, microprocessors en iets wat hij inter-networking noemde. Binnen een jaar waren ze naar het noorden van Californië verhuisd.

Ik heb altijd in Milwaukee willen wonen, dacht Rosemary. Ik zou er nog steeds zonder enig probleem naartoe verhuizen. Anders dan de meeste mensen ben ik dol op koude winters. Maar hier komen wonen heeft wel goed voor ons uitgepakt. Jack is manager van de juridische afdeling van Valley Tech, een van de beste researchbedrijven in het land. En Susan is hier geboren. Na meer dan tien jaar zonder de kinderen waar we op hoopten en om baden, hielden we eindelijk onze dochter in onze armen.

Ze zuchtte. Tot haar verbijstering was Susan, hun enige kind, tot in haar tenen een Californische. Zij zou nooit ergens anders willen wonen. Rosemary probeerde zich af te sluiten voor de moeilijke gedachte dat Susan vorig jaar had besloten naar UCLA te gaan. Het was een geweldige universiteit, maar wel op dik vijf uur rijden afstand. Susan kon ook dichterbij huis naar Stanford University; daar was ze ook toegelaten. Maar in plaats daarvan had ze zich halsoverkop ingeschreven bij UCLA, waarschijnlijk omdat die nietsnut van een vriend van haar, Keith Ratner, daar ook studeerde. Goeie god, ik hoop niet dat ze met hem gaat trouwen, dacht Rosemary.

De laatste keer dat ze op de wekker keek was het half vier, en de laatste gedachte voordat ze in slaap viel was dat er vandaag iets heel erg fout zou gaan.

Ze werd om acht uur wakker, een uur later dan normaal. Haastig schoot ze uit bed, ze trok snel een ochtendjas aan en holde naar beneden.

Jack stond nog in de keuken, met een bagel in de ene hand en een kop koffie in de andere. Hij droeg een sportief overhemd en een kaki broek.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, schat,’ zei ze begroetend. ‘Ik heb je niet uit bed horen gaan.’

Hij glimlachte, nam de laatste hap van zijn bagel en zette zijn mok neer. ‘Krijg ik geen verjaardagskus?’

‘Wel zestig,’ beloofde Rosemary toen hij zijn armen om haar heen sloeg.

Jack was bijna dertig centimeter langer dan zij. Als ze hakken droeg, viel het niet zo op, maar hij torende boven haar uit nu ze op pantoffels liep.

Hij maakte haar altijd blij. Jack was een knappe man. Hij had een volle bos haar, nu meer grijs dan blond, een slank, gespierd lichaam, en hij had een kleurtje van de zon waardoor het felle blauw van zijn ogen werd geaccentueerd.

Susan leek qua uiterlijk en temperament het meest op haar vader. Ze was lang en rank, met lang blond haar, helblauwe ogen en een klassieke schoonheid. Haar hersenen werkten ook net als die van hem. Ze had technisch inzicht, was de beste in het lab op school en al even begaafd op het toneel.

Rosemary had in de aanwezigheid van haar man en dochter altijd het gevoel dat ze naar de achtergrond verdween. Dat was ook haar moeders inschatting geweest. 'Rosie, je zou echt highlights in je haar moeten nemen. Het heeft zo'n saaie, modderbruine kleur.'

Nu nog, al had ze nooit highlights genomen, noemde Rosemary haar haarkleur in gedachten altijd 'modderbruin'.

Jack nam zijn langdurige verjaardagskus in ontvangst en liet haar los. 'Niet boos worden,' zei hij, 'maar ik hoopte nog een kort rondje over de golfbaan te kunnen maken voordat het feestje begint.'

'Dat dacht ik al. Moet je doen!' zei Rosemary.

'Vind je het niet erg als ik je alleen laat? Ik neem althans aan dat je toch niet met me mee wilt.'

Ze lachten allebei. Hij wist maar al te goed dat ze zich de hele dag druk zou maken om allerlei details voor vanavond.

Rosemary pakte de koffiepote. 'Wil je ook nog?'

'Lekker.' Hij keek uit het raam. 'Ik ben blij dat het zulk mooi weer is, dat Susan niet door de stromende regen hierheen hoeft te rijden. Ze zeggen dat 't het hele weekend mooi blijft.'

'Mij bevalt het niks dat ze morgenvroeg al weer teruggaat,' zei Rosemary.

'Weet ik. Maar ze kan goed rijden, en ze is jong, dus haar kost die lange rit geen moeite. Help me alleen wel herinneren dat ik haar overhaal om die auto in te ruilen. Dat ding is pas twee jaar oud, maar hij staat nu al veel te vaak bij de garage.' Jack dronk zijn koffie op. 'Oké, ik ga. Ik denk dat ik om een uur of vier wel weer thuis ben.' Na een snelle kus op haar voorhoofd liep hij de deur uit.

Om drie uur 's middags stapte Rosemary met een tevreden glimlach achteruit van de keukentafel. Jacks verjaardagstaart was perfect, onberispelijk. Het chocoladeglazuur, haar eigen recept, had ze met de spatel prachtig glad gekregen en de tekst *Hoera, Jack 60!* was keurig netjes geschreven.

Alles is klaar, dacht ze. Waarom kan ik me dan niet ontspannen?

Drie kwartier later, toen Jack ieder moment thuis kon komen, ging de telefoon. Het was Susan.

‘Mam, ik heb moed moeten verzamelen om je te bellen... Ik kan vanavond niet komen.’

‘O, Susan, je vader zal zo teleurgesteld zijn!’

Susan klonk meisjesachtig en bijna ademloos van enthousiasme. ‘Mam, ik bel pas zo laat omdat ik het nog niet zeker wist. Maar ik heb vanavond een afspraak met Frank Parker, een regisseur. Hij wil me misschien casten voor zijn nieuwe film!’ Ze bedaarde weer een beetje. ‘Weet je nog toen ik in *Home Before Dark* speelde, voor de kerst?’

‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten? Je was geweldig.’

Susan lachte. ‘Ja, jij bent mijn moeder, natuurlijk zeg jij dat. Maar weet je nog dat die castingagent, Edwin Lange, mijn gegevens opschreef?’

‘En vervolgens nooit meer iets van zich liet horen.’

‘Toch wel. Edwin had mijn auditie opgenomen en de tape aan Frank Parker laten zien. Hij zei dat Parker onder de indruk was. En nu kom ik in aanmerking voor de hoofdrol in een film waar

hij nu voor aan het casten is. Het is een filmset op een campus, en hij wil er studenten in hebben. Hij wil me spreken. Ongelooflijk, hè mam? Ik krijg misschien een rol, en misschien zelfs wel een hoofdrol!

‘Rustig aan, anders krijg je nog een hartaanval in plaats van een rol,’ waarschuwde Rosemary. Ze glimlachte. Ze zag haar dochter voor zich: bruisend van energie, met lang blond haar en stralende blauwe ogen.

Het semester is bijna afgelopen, dacht Rosemary. Als Susan inderdaad een rol kreeg in die film, zou dat een geweldige ervaring voor haar zijn. ‘Je vader zal het best begrijpen, Susan, maar bel hem wel even.’

‘Ik zal het proberen, maar ik heb over vijf minuten een afspraak. Edwin en ik gaan samen de tape nog eens bekijken en oefenen. Hij zegt dat Frank Parker zeker een liveauditie van me zal willen zien, dus ik weet niet hoe laat het wordt. Als het feestje bij jullie al aan de gang is, horen jullie de telefoon toch niet. Kan ik pap niet beter morgenochtend bellen?’

‘Dat is misschien niet zo’n slecht idee. Het feestje is van zes tot tien, maar er zijn altijd mensen die langer blijven hangen.’

‘Geef hem maar een verjaardagszoen van me.’

‘Doe ik. Blaas jij die regisseur maar van zijn sokken.’

‘Ik zal het proberen.’

‘Ik hou van je, lieverd.’

‘Ik ook van jou, mam.’

Rosemary kon er nooit aan wennen hoe abrupt het stil werd als iemand met een mobiele telefoon de verbinding verbrak.

Toen de volgende morgen de telefoon ging, liet Jack zijn krant zakken. ‘Dat zal ons meisje zijn. Ze is er wel vroeg bij op een zondagochtend, voor een studente.’

Maar de beller was niet Susan. Het was de politie van Los Angeles. Ze hadden een moeilijke mededeling. Er was vlak voor

zonsopgang een jonge vrouw gevonden in Laurel Canyon Park. Het leek erop dat ze was gewurgd. En ze wilden hen niet onnodig bang maken, maar het rijbewijs van hun dochter was gevonden in een tas die op vijftien meter afstand van het lichaam lag. Ze had een mobiele telefoon in haar hand, en het laatste nummer dat ze had gekozen was dat van hen. Ze had alleen niet meer lang genoeg geleefd om het ook daadwerkelijk te bellen.

Laurie Moran bleef op weg naar haar kantoor in het Rockefeller Center even staan om de zee van goudgele en rode tulpen in de Channel Gardens te bewonderen. De tuinen waren vernoemd naar het Engelse Kanaal, omdat ze een afscheiding vormden tussen de Franse en Britse Empire-gebouwen, en er groeide altijd wel iets weelderigs en vrolijks. De tulpen waren niet zo mooi als de kerstboom die elk jaar op het plein werd opgezet, maar in de lente ontdekte ze hier elke paar weken wel weer iets nieuws. Toch bleef Lauries favoriete tijd van het jaar de kerst. Terwijl andere New Yorkers klaagden over de drommen kersttoeristen in de stad, monterden de frisse lucht en feestelijke versieringen Laurie juist altijd op.

Een vader maakte een foto van zijn zoontje bij de reusachtige legodinosaurius voor de legowinkel. Laurie glimlachte. Haar zoon Timmy wilde steevast een rondje door de winkel maken om de nieuwste bouwsels te bekijken als hij op haar kantoor langskwam.

‘Hoe lang denk je dat ze hiermee bezig zijn geweest, pap? Hoeveel stukjes denk je dat erin zitten?’ De jongen keek naar zijn

vader in de volle overtuiging dat die antwoorden had op alle vragen. Er ging een steek van verdriet door Laurie heen toen ze eraan terugdacht dat Timmy ook altijd met dat verwachtingsvolle ontzag naar Greg had opgekeken. De vader van het jongetje zag haar kijken, en ze wendde zich af.

‘Pardon, mevrouw, maar zou u een foto van ons willen nemen?’

De zevenendertigjarige Laurie wist dat ze overkwam als een vriendelijke, benaderbare persoon. Ze was slank, met honingblond haar en heldere lichtbruine ogen, en werd meestal omschreven als ‘knap’ en ‘stijlvol’. Ze droeg haar haar in een eenvoudige schouderlange boblijn en nam zelden de moeite om make-up op te doen. Ze was aantrekkelijk, maar niet bedreigend. Laurie was het soort vrouw dat door mensen staande werd gehouden om de weg te vragen of zoals in dit geval om een foto van hen te maken.

‘Natuurlijk,’ zei ze.

De man gaf haar zijn telefoon. ‘Die dingen zijn hartstikke handig, maar al onze foto’s zijn op armlengte. En het zou wel eens leuk zijn om iets anders te kunnen laten zien dan alleen maar selfies.’ Hij trok zijn zoon voor zich, terwijl Laurie achteruitstapte om de hele dinosaurus ook in beeld te krijgen.

‘Lachen naar het vogeltje!’ riep ze.

Ze glimlachten breed en stralend. Vader en zoon, dacht Laurie droevig.

De vader bedankte Laurie toen ze hem zijn telefoon teruggaf. ‘We hadden niet verwacht dat New Yorkers zo aardig waren.’

‘De meeste zijn best aardig, hoor,’ verzekerde Laurie hem. ‘Negen van de tien New Yorkers zijn nooit te beroerd om je de weg te wijzen.’

Laurie glimlachte, denkend aan de dag dat ze in het Rockefeller Center liep met Donna Hanover, de vroegere first lady van New York City. Een toerist had Donna aangeklampt en gevraagd

of ze bekend was in New York. Donna had zich omgedraaid en gewezen, en geantwoord: 'Je bent maar een paar straten van...' Nog steeds glimlachend stak Laurie over en ging het gebouw van Fisher Blake Studios in. Ze stapte op de vierentwintigste etage uit de lift en haastte zich naar haar kantoor.

Grace Garcia en Jerry Klein zaten al op hun werkplekken. Toen Grace Laurie zag, sprong ze meteen op van haar stoel.

'Hoi, Laurie.' Grace was Lauries zesentwintigjarige assistente. Ze had een hartvormig gezicht dat ze altijd zwaar, maar perfect opmaakte. Haar kapsel veranderde zeer regelmatig; vandaag was het een lange, strakke, pikzwarte paardenstaart. Ze droeg een knalblauwe mini-jurk, een zwarte maillot en laarzen met naaldhakken waar Laurie haar nek op zou breken.

Jerry, gekleed in een van zijn kenmerkende gebreide vesten, kwam uit zijn stoel en liep achter Laurie aan naar haar kantoor. Ondanks Grace' gigantische hakken torende de lange, slungelige Jerry nog boven haar uit. Hij was één jaar ouder dan Grace, maar werkte al bij hun bedrijf sinds hij van school was gekomen en had zich opgewerkt van stagiair tot gewaardeerde productie-assistent. Zonder de toewijding van Grace en Jerry had Laurie haar serie *Verdacht* nooit van de grond gekregen.

'Wat is er loos?' vroeg Laurie. 'Jullie doen alsof er een verrassing op me ligt te wachten in mijn kantoor.'

'Zo zou je het kunnen stellen,' zei Jerry. 'Maar de verrassing ligt niet op je kantoor.'

'Hij zit hierin,' zei Grace, die Laurie een grote envelop overhandigde. De afzender was Rosemary Dempsey uit Oakland, Californië. De envelop was al open. 'Sorry, maar we hebben gegluurd.'

'En?'

'Ze gaat akkoord!' riep Jerry enthousiast. 'Rosemary Dempsey doet mee, ze heeft haar handtekening gezet. Gefeliciteerd, Laurie. De volgende zaak van *Verdacht* wordt de Assepoestermoord.'

Grace en Jerry gingen op hun vaste plekken zitten, op de witte, leren bank onder het raam met uitzicht op de schaatsbaan. Thuis voelde Laurie zich het allerveiligst, maar haar kantoor – ruim, strak, modern – stond voor haar symbool voor jarenlang hard werken. In deze ruimte was ze op haar best. Hier was zij de baas.

Bij haar bureau bleef ze even staan om zwijgend goedemorgen te zeggen tegen de foto die erop stond. Het was de laatste foto van Greg, Timmy en haar samen, gemaakt bij het strandhuis van een vriendin in East Hampton. Tot vorig jaar had Laurie geen foto van Greg in haar kantoor willen hebben, ervan overtuigd dat die bezoekers er alleen maar aan zou herinneren dat haar man was vermoord en de dader nog steeds niet was gevonden. Maar nu keek ze minstens één keer per dag naar die foto.

Na haar ochtendritueel ging ze in de grijze draaistoel tegenover de bank zitten en bladerde door het ondertekende contract, waarin mevrouw Dempsey verklaarde mee te willen werken aan *Verdacht*. Het idee voor een realityserie waarin onopgeloste misdaden werden gereconstrueerd, was van Laurie gekomen. In plaats van acteurs in te schakelen, gaf haar programma familie en vrienden van een slachtoffer de kans om de misdaad vanuit de eerste hand te portretteren. Hoewel de omroep twijfels had gehad over het concept – en Laurie ook wel eens de plank had misgeslagen – was haar idee voor een serie specials van de grond gekomen. De eerste uitzending had niet alleen enorme kijkcijfers gehaald, ze had er ook toe geleid dat de moordzaak was opgelost.

Het was nu bijna een jaar geleden dat ‘het Afstudeergala’ was uitgezonden. Sindsdien hadden ze tientallen onopgeloste moorden bekeken en verworpen, omdat ze geen van alle voldeden aan hun eis dat naaste familieleden en vrienden, sommigen van hen nog steeds aangemerkt als verdachten, aan het programma zouden meewerken.

Van alle cold cases die Laurie had bekeken voor de volgende

special was de moord op de negentienjarige Susan Dempsey, nu twintig jaar geleden, haar eerste keus geweest. Susans vader was al drie jaar dood, maar Laurie had haar moeder Rosemary opgespoord. Hoewel mevrouw Dempsey alle pogingen om de moordenaar van haar dochter te vinden op prijs stelde, zei ze dat ze al eerder 'haar vingers had gebrand' aan mensen die haar hadden benaderd. Ze wilde zeker weten dat Laurie en de omroep respectvol zouden omgaan met de nagedachtenis van Susan. Dat haar handtekening nu op het contract stond, betekende dat Laurie haar vertrouwen had weten te winnen.

'We moeten dit voorzichtig aanpakken,' bracht Laurie Grace en Jerry in herinnering. 'Die Assepoester-titel is van de media gekomen, en Susans moeder vindt hem vreselijk. Als we met haar familie en vrienden praten, moeten we altijd met haar echte naam naar het slachtoffer verwijzen: Susan.'

De naam Assepoester was bedacht door een verslaggever van de *Los Angeles Times*. Susan had maar één schoen aangehad toen haar lichaam werd gevonden in Laurel Canyon Park, ten zuiden van Mulholland Drive in de Hollywood Hills. Hoewel de politie de andere schoen al snel bij de parkingang vond, waarschijnlijk van haar voet gevallen toen ze aan haar moordenaar probeerde te ontkomen, bleef het beeld van een eenzame zilverkleurige pump het saillante detail dat een snaar had geraakt bij het publiek.

'Het is echt een perfecte zaak voor ons,' zei Jerry. 'Een mooie, intelligente studente, dus hebben we een gave UCLA-setting. Het uitzicht op Mulholland Drive bij Laurel Canyon Park is schitterend. Als we de man kunnen opsporen die Susans lichaam destijds vond toen hij zijn hond uitliet, kunnen we opnamen maken bij het veldje waar hij die ochtend naar op weg was.'

'En Frank Parker, niet te vergeten,' voegde Grace eraan toe. 'De regisseur is de laatste die Susan nog levend heeft gezien. Nu noemen ze hem de volgende Woody Allen. Hij had nogal een

reputatie als rokkenjager voordat hij ging trouwen.’

Frank Parker was ten tijde van de moord op Susan Dempsey een vierendertigjarige regisseur. Hij had drie onafhankelijke films geproduceerd, die succesvol genoeg waren geweest om studiofinanciering te krijgen voor zijn volgende project. De meeste mensen hoorden voor het eerst van hem en dat project omdat Susan op de avond van de moord auditie bij hem zou doen.

Een van de uitdagingen voor de medewerkers van *Verdacht* was dat de mensen die het dichtst bij het slachtoffer hadden gestaan moesten worden overgehaald om mee te werken. Sommige van die betrokkenen, zoals Susans moeder Rosemary, wilden op een dood spoor geraakte onderzoeken nieuw leven inblazen. Andere wilden mogelijk hun naam zuiveren nadat ze jarenlang onder verdenking hadden gestaan. En sommige mensen, zoals Laurie hoopte dat het geval zou zijn bij Frank Parker, gingen schoorvoetend akkoord met deelname omdat ze de buitenwacht wilden laten zien dat ze meewerkten. Telkens wanneer de Assepoestermoord ter sprake werd gebracht, herinnerden Parkers zegslieden het publiek eraan dat de politie hem officieel had uitgesloten als verdachte. Maar de man had nog steeds een reputatie hoog te houden, en hij zou nooit de indruk willen wekken dat hij een onderzoek tegenwerkte dat zou kunnen leiden tot de oplossing van een moordzaak.

Parker was in de tussenliggende jaren genomineerd voor een Oscar. ‘Ik heb net de eerste previewrecensie van zijn volgende film gelezen,’ vertelde Grace. ‘Zijn eerste twee onafhankelijke films werden goed ontvangen, maar bij deze wordt het zeker een Oscarnominatie.’

‘Dat is misschien onze kans om hem te laten meewerken,’ zei Laurie. ‘Het kan geen kwaad om zo veel publiciteit te krijgen als de Oscars in zicht komen.’ Ze begon aantekeningen te maken op een notitieblok. ‘Nu moeten we contact opnemen met de andere

mensen die dicht bij Susan stonden. Laten we iedereen op onze lijst bellen: Susans kamergenotes, haar agent, haar klasgenoten, haar partner in het researchlab.’

‘Schrap die agent maar,’ zei Jerry. ‘Edwin Lange is al vier jaar dood.’

Dat was één persoon minder voor de camera, maar de afwezigheid van de agent zou hun heronderzoek van de zaak niet nadelig beïnvloeden. Edwin en Susan hadden die middag haar tekst voor de auditie nog eens willen oefenen, maar toen kreeg hij een telefoontje dat zijn moeder een hartaanval had gehad. Hij was meteen in de auto gesprongen en had bijna constant met familieleden aan de telefoon gehangen tot hij die avond in Phoenix was aangekomen. Hij was geschokt door het nieuws over Susans dood en de politie had hem nooit als verdachte of kroongetuige beschouwd.

Laurie bekeek haar lijst van mensen met wie ze contact moesten opnemen. ‘Rosemary vindt het heel belangrijk dat we Susans vriendje Keith Ratner erbij halen. Naar verluidt was hij naar een of andere bijeenkomst, maar Rosemary had een verschrikkelijke hekel aan hem en is ervan overtuigd dat hij er iets mee te maken had. Hij woont nog steeds in Hollywood en speelt vaak belangrijke bijrollen. Ik zal hem en Parkers mensen zelf bellen. Nu Susans moeder officieel meedoet, hoop ik dat dat ook alle anderen over de streep trekt. Hoe dan ook, we zullen een tijdje naar Californië moeten.’

Grace klapte in haar handen. ‘Ik kan niet wachten om naar Hollywood te gaan.’

‘Laten we niet op de zaken vooruitlopen,’ zei Laurie. ‘Onze eerste halte is de Bay Area. Als we Susans verhaal willen vertellen, moeten we haar leren kennen. Haar echt leren kennen. We beginnen bij degene die haar het langst heeft gekend.’

‘We beginnen bij haar moeder,’ bevestigde Jerry.